

Για ποια «αξιολόγηση του δημοσίου» μιλάτε κύριε Μητσοτάκη;

Τη μέρα της γενικής απεργίας, την Τετάρτη 6 Νοέμβρη, **εισάγεται για ψήφιση** στην ολομέλεια της Βουλής ένα (ακόμη) **νομοσχέδιο** που αφορά σε «ρυθμίσεις Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και άλλες διατάξεις». Δεν θα ασχοληθούμε με όλο το νομοσχέδιο –άλλωστε δεν το έχουμε: για κάποιον περίεργο λόγο, το τελικό του κείμενο με τις αλλαγές που υπέστη στην αρμόδια Επιτροπή, δεν το βρίσκει κανείς να το διαβάσει στο site της Βουλής. Αλλά μικρό το κακό: από ό,τι φαίνεται, κανείς πια δεν δίνει σημασία στο αν πρέπει ή όχι οι βουλευτές να διαβάζουν τα νομοσχέδια που ψηφίζουν - ένα ακόμη από τα «ταμπού» που κατάφερε να «σπάσει» η μνημονιακή διακυβέρνηση.

Θα ασχοληθούμε όμως με μια μικρή είδηση που βγήκε στη δημοσιότητα από τη συζήτηση της Επιτροπής, για να ξύσουμε λίγο κάτω από την επιφάνειά της. Σύμφωνα λοιπόν με τα μονόστηλα των εφημερίδων, ο Κ. Μητσοτάκης κατέθεσε **τροποποίηση** σε αυτό το σχέδιο νόμου ώστε η προθεσμία για την **«αξιολόγηση των δομών του δημοσίου»** να μεταφερθεί για το **Δεκέμβρη 2014**. Περίεργο! Ο ίδιος δεν έχει πολλάκις διαβεβαιώσει ότι οι «διαθεσιμότητες» στο δημόσιο προέκυψαν από το «πλεονάζον προσωπικό» που με τη σειρά του προέκυψε από την «αξιολόγηση των δομών των Υπουργείων»; Τι, όχι;

Θα μπορούσε να έχει πλάκα, αλλά δεν έχει, μιας και αυτοί οι Υπουργοί παίζουν με τις δουλειές και τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, **διαλύοντας το δημόσιο** και μια ολόκληρη χώρα, επικαλούμενοι κάθε δυνατή κοινοτοπία και λέγοντας ανερευθιάστα ψέματα! Για να μην πει λοιπόν ο κος Μητσοτάκης ότι οι απολύσεις από το δημόσιο γίνονται στα τυφλά, για να μην πει ότι πιο δίκαιο σύστημα από αυτό που εφαρμόζεται τώρα θα ήταν να απολύονται οι δημόσιοι υπάλληλοι με τον... λήγοντα του ΑΜΚΑ, για να μην χάσει τις ψήφους των φιλελεύθερων φίλων του, αλλά για να μην εξαντλήσει και τις ελπίδες των ψηφοφόρων του, **έχει έτοιμο ένα ψέμα για κάθε ερώτηση**. Όπως άλλωστε και όλη σχεδόν η κυβέρνησή του.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή

Η επικοινωνιακή προσπάθεια να φανεί ότι το δημόσιο **«αξιολογείται»** προκειμένου να «βελτιωθεί» ξεκίνησε μαζί με το Μνημόνιο, από το 2010. Όπως γίνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, το άνοιγμα της συζήτησης συνοδεύεται από τυμπανοκρουσίες, το αποτέλεσμα όμως περιβάλλεται από πέπλο σιωπής. Η περίφημη «απογραφή» ξεκίνησε με μεγάλες προσδοκίες για να «αποκαλύψει» ότι υπάρχουν 1 εκ. δημόσιοι υπάλληλοι. Δεν ήξεραν τα νούμερα; Τα ήξεραν, αφού εδώ και πολλά χρόνια οι δημόσιοι υπάλληλοι πληρωνόμαστε με μηχανογραφημένο σύστημα και όλα τα στοιχεία υπάρχουν σε βάση δεδομένων στο Υπουργείο Οικονομικών (ναι, αλήθεια, δεν μας δίνουν το μισθό σε φακελάκι!).

Η **απογραφή των «μισθοδοτούμενων του δημοσίου»** (που είναι άλλο από τους δημόσιους υπαλλήλους, αλλά ποιος ασχολείται με τα ψιλά γράμματα...) τους έβγαλε λιγότερους από 680.000, υπολογίζοντας ακόμη και τους στρατιωτικούς, τους αιρετούς, ακόμη και τον πρωθυπουργό. Επιβεβαίωσε δηλαδή τις στατιστικές του ΟΟΣΑ που έδειχναν τη χώρα μας **κάτω από το μέσο όρο των ανεπτυγμένων χωρών** (και στα μισά σχεδόν των χωρών που απολαμβάνουν κανονικό κοινωνικό κράτος) στην **αναλογία των δημοσίων υπαλλήλων προς τον πληθυσμό**. Σήμερα οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι ακόμη λιγότεροι, ενώ ο αριθμός και οι μηνιαίες διακυμάνσεις του είναι προσιτές όχι μόνο στους αρμόδιους αλλά στον καθένα στο ίντερνετ. Αυτό δεν εμπόδισε τον κο Σαμαρά μόλις την Δευτέρα να (ξανα)πεί –χωρίς να ντρέπεται– ότι όταν έγινε πρωθυπουργός δεν γνώριζε πόσοι είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι... Ούτε εμποδίζει έγκριτους δημοσιογράφους να συνεχίζουν μιλούν για «1 εκατομμύριο δημοσίου υπαλλήλους».

Ταυτόχρονα ξεκίνησαν και τα μεγάλα λόγια για την **αξιολόγηση των δομών και των Οργανισμών του δημοσίου**. Ο τότε Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης, Θ. Πάγκαλος, ανέλαβε να μαζέψει τα στοιχεία για τους Οργανισμούς του δημοσίου και βέβαια ανέθεσε μια μελέτη (με το αζημίωτο, πάντα) στις συνεργαζόμενες εταιρίες Planet-Deloitte. Ανάθεμα κι αν κατάλαβαν για ποιο πράγμα έκαναν την μελέτη! Μπέρδεψαν δημόσιους οργανισμούς με ιδιωτικούς φορείς που παίρνουν χρηματοδότηση (και) από το δημόσιο. Πρότειναν τη συγχώνευση του Εθνικού Θεάτρου με έδρα την Αθήνα με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος με έδρα τη Θεσσαλονίκη -λες και μπορεί κανείς να μεταφέρει τεχνικούς σκηνής ή προβολείς από τη μια πόλη στην άλλη κι αυτό να συνιστά εξοικονόμηση για το δημόσιο.

Και είναι αποδεδειγμένο ότι «αγαπούν» το δημόσιο και την «εξοικονόμηση»: πολύ πρόσφατα η Action Aid αποκάλυψε έγγραφο της Deloitte, διεθνούς εταιρείας παροχής επιχειρηματικών συμβουλών, στο οποίο περιγράφεται λεπτομερώς πώς η εταιρεία συμβούλευε τις πολυεθνικές πελάτες της να κάνουν μπίζνες σε φτωχές Αφρικάνικες χώρες χωρίς να πληρώνουν καν φόρους στο εκεί δημόσιο! Ε, αυτούς τους πληρώσαμε για να μας «συμβουλευθούν».

Δεν χρειάζεται πάντως κανείς να ξέρει για ποιο πράγμα μιλάει για να πληρωθεί μια τέτοια μελέτη. Αυτό απέδειξε και η εμπειρία του «Υγειονομικού Χάρτη» της χώρας, που χαρακτηρίστηκε «τερατούργημα» από τον Πανελλήνιο Ιατρικό Σύλλογο. Και αυτή η μελέτη ανατέθηκε σε ιδιώτες έναντι του διόλου ευκαταφρόνητου ποσού των 4 εκ. ευρώ, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα. Αμέσως μετά την παρουσίασή της με τυμπανοκρουσίες στον τύπο, το Υπουργείο Υγείας αναγκάστηκε να την αποσύρει, καθώς τα αριθμητικά δεδομένα που παρουσίαζε δεν είχαν καμία σχέση με την πραγματικότητα! Ανθρώπινο λάθος, είπαν μετά...

Παρόμοια, πάντως, είναι και η εμπειρία από τις «αξιολογήσεις δομών» στα Υπουργεία που επόπτευσε το ίδιο το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης. Σε αυτές τα στοιχεία δεν ήταν λανθασμένα, αφού τα πήραν από τις Διευθύνσεις Διοικητικού του κάθε Υπουργείου (που τα τηρούν σωστά, όπως είναι η δουλειά τους, χωρίς να πληρώνονται κάτι επιπλέον εκατομμύρια, αλλά ας δώσουμε τόπο στην οργή!). Όμως, τα στοιχεία χρησιμοποιήθηκαν κατά το δοκούν: **χωρίς σοβαρό σκεπτικό, χωρίς αντιστοίχιση των αρμοδιοτήτων κάθε Υπηρεσίας με τους νόμους από τους οποίους αυτές εκπορεύονται, χωρίς κανένα επιστημονικό κριτήριο, χωρίς καν γνώση του αντικειμένου τις περισσότερες φορές[1]. Η εντολή ήταν σαφής: μείωση των δομών του δημοσίου κατά 30% στην αρχή, κατά 45% μετά.**

Παράδειγμα επιστημονικού τρόπου αξιολόγησης; Ένα Τμήμα έχει τον Προϊστάμενο και έναν μόνο εργαζόμενο; Να καταργηθεί γιατί δεν παράγει έργο –χωρίς να εξεταστεί ποιο είναι το έργο που θα 'πρεπε να παράγει, αν ήταν κοινωνικά χρήσιμο, ούτε βέβαια το ενδεχόμενο να πρέπει να στελεχωθεί για να παράγει έργο.

Κι αν πρόκειται για τη μοναδική επιθεώρηση εργασίας σε όλο το νησί της Λευκάδας; Με αυτό το ωραίο σκεπτικό, απλώς καταργήθηκε –σάμπως υπάρχει αναγκαιότητα να ελέγχεται η ανασφάλιστη εργασία; Μάλλον όχι. Κι αν πρόκειται για τη ΔΟΥ Κυκλάδων; Μετακόμισε στη Ραφήνα, γιατί κοστίζει φθηνότερα φαίνεται στους πολίτες να ταξιδεύουν ως τη Ραφήνα, αντί να «συντηρούν» ολόκληρη ΔΟΥ στη Σύρο –τι να πεις;

Μήπως το ίδιο δεν έγινε και πιο πρόσφατα, με τα ΑΕΙ; Όταν οι αριθμητικοί δείκτες που το ίδιο το Υπουργείο Παιδείας είχε αποστείλει στα πανεπιστήμια, προκειμένου να αντιστοιχήσουν με αυτούς το προσωπικό τους, δεν έφτασε για να βρεθούν οι 1350 «διαθέσιμοι», απλώς... **άλλαξαν τους δείκτες!** Ένας διοικητικός υπάλληλος ανά 100 μέλη ΔΕΠ (διεθνής αναλογία 70-110 διοικητικοί ανά 100 μέλη ΔΕΠ) και 1,5 διοικητικός υπάλληλος ανά 100

φοιτητές (διεθνής αναλογία 7-10 διοικητικοί ανά 100 φοιτητές) είναι υπεραρκετοί για το Πανεπιστήμιο Αθηνών, απεφάνθη η αρμόδια «Ομάδα Διοίκησης Έργου». Αρμόδια; Προφανώς, αφού αποτελείται από τους τέσσερις Γενικούς Γραμματείς του Υπουργείου Παιδείας –τα πολιτικά πρόσωπα είναι επιστημονικώς επαρκή για κάθε εργασία, αν δεν το ξέρατε.

Οποιοσδήποτε νοήμων άνθρωπος, βέβαια, από την αρχή θα έθετε μερικές απλές απορίες: πώς γίνεται, πριν καν ξεκινήσει η «αξιολόγηση», να υπάρχει ως δεδομένο το ζητούμενο – **δηλαδή να θεωρείται δεδομένο ότι «περισσεύει» το 1/3 των δομών του δημοσίου πριν κάνουν τη μελέτη που θα οδηγούσε στο όποιο συμπέρασμα;** Πώς γίνεται, ενώ υποτίθεται ότι ερευνούσαν αν υπήρχε πλεονάζον προσωπικό και πόσο ήταν αυτό, να είχαν **συμφωνήσει δύο χρόνια πριν με την Τρόικα** ότι το «**πλεονάζον προσωπικό**» είναι **12.500** για το πρώτο εννιάμηνο του 2013 και άλλοι 12.500 για το τελευταίο τρίμηνο του 2013[2]; Οποιοσδήποτε νοήμων άνθρωπος θα είχε ρωτήσει **από ποια «αξιολόγηση» προέκυψαν πλεονάζοντες υπάλληλοι** στον ΟΑΕΔ, όταν η ανεργία είναι ο μόνος δείκτης που αυξάνεται σταθερά στη χώρα. Πώς προέκυψαν πλεονάζοντες νοσηλευτές, όταν αυξάνεται η προσέλευση στα δημόσια νοσοκομεία; Φαίνεται όμως ότι ανάμεσα στους δημοσιογράφους που «ανακρίνουν» τους Υπουργούς στα τηλεπαράθυρα, δεν διαθέτει κανείς αυτό το επίπεδο νοημοσύνης...

Κάπως έτσι, λοιπόν, φτάνει ο κ. **Μητσοτάκης** να ανακοινώνει διά τηλεοράσεως ότι εφαρμόζει την «αξιολόγηση» στο δημόσιο, την ίδια στιγμή που προχωρά σε **οριζόντιες απολύσεις**. Κάπως έτσι έφτασε το Κυβερνητικό Συμβούλιο Μεταρρύθμισης (άλλη μεγάλη εφεύρεση!) να έχει εγκρίνει **νέα Οργανογράμματα** σε όλα τα Υπουργεία, μη ανακοινώσιμα στους εργαζόμενους και σε όλους τους πολίτες, βασισμένα σε «εκθέσεις αξιολόγησης» οι οποίες δεν έχουν δει το φως της δημοσιότητας είτε γιατί δεν πληρούν καμία προϋπόθεση επιστημονικότητας, είτε γιατί... δεν υπάρχουν καν!

Κάπως έτσι έφτασε να ισχυρίζεται στην ελληνική Βουλή ο Υπουργός ότι το **χρονοδιάγραμμα αξιολόγησης** των δομών και αναδιοργάνωσής τους **θα παραταθεί έως το Δεκέμβρη του 2014**, ενώ μόλις τον περασμένο μήνα ανακοίνωσε δύο ανοιχτούς διαγωνισμούς (με χρήματα του ΕΣΠΑ, βέβαια) για τα έργα «Αναδιοργάνωση Δομών της Κεντρικής Διοίκησης» (3 εκ. ευρώ) και «Αναδιοργάνωση Εποπτευόμενων Φορέων» (10 εκ. ευρώ). Με τη σειρά μας να ευχηθούμε «καλοφάγωτα», όμως εκτός των άλλων μας ξενίζει το χρονικό διάστημα 24 μηνών για την παράδοση των έργων -αν δεν κάνω ένα φριχτό λάθος, αυτό μας πηγαίνει ένα χρόνο μετά το Δεκέμβρη του 2014, ή όχι;

Παράλειψή μου δε να θυμίσω –ίσως και περιττό, και ποιος δεν το θυμάται;– ότι για όλες τις παραπάνω αξιολογήσεις η TaskForce είχε δηλώσει ήδη από το 2010 την αμέριστη συμπαράστασή της και τις ανιδιοτελείς και δωρεάν (έτσι μας έλεγαν τότε) συμβουλές της.

Οι κακές γλώσσες λένε ότι οι «γάλλοι ειδικοί και εμπειρογνώμονες» που μας συνέστησε (έτσι αποκαλούν πλέον κομπά το «μας επέβαλε») η **Task Force** ήταν η ίδια γαλλική εταιρεία συμβούλων, η οποία εκδιώχθηκε άρον άρον από το γαλλικό δημόσιο όπου έκανε την αντίστοιχη δουλειά με τα χερίστα αποτελέσματα, και ήρθε εδώ να μας «**συμβουλευσει**» **με το αζημίωτο**.

Δεν μπορούμε να τις επιβεβαιώσουμε. Δεν θα εξέπλητταν όμως και κανέναν: μήπως η **γαλλική εταιρεία Suez**, που εμφανίζεται σήμερα ως «κοράκι» για να αγοράσει την Εταιρεία Ύδρευσης-Αποχέτευσης της Θεσσαλονίκης, δεν εκδιώχθηκε άρον άρον το 2010 από το Παρίσι για την κακοδιαχείριση του νερού της πόλης και τα υπέρογκα τιμολόγια στα οποία υποχρέωνε τους καταναλωτές; Η χωματερή της Ευρώπης, με το αζημίωτο πάντα...

Η μεγάλη μας μπίζνα

Αυτό που μπορούμε σίγουρα να διαβεβαιώσουμε, όμως, είναι ότι η υπόθεση «αξιολόγηση» και «**αναδιάρθρωση του δημοσίου**» έχει πολύ ρευστό. Συγκεκριμένα περισσότερα από 631 εκατομμύρια ευρώ είναι το budget του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Διοικητική Μεταρρύθμιση» από τα χρήματα του ΕΣΠΑ -προσθέστε και τη συμμετοχή του ελληνικού δημοσίου και θα βγάλετε ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό. Το ποσό αυτό έχει ήδη δαπανηθεί και θα δαπανηθεί μέχρι το 2015 σε εταιρείες συμβούλων, ντόπιες και ξένες, σε εταιρίες έρευνας κοινής γνώμης και βέβαια στα ΜΜΕ –καθώς οι κανονισμοί της ΕΕ υποχρεώνουν συγκεκριμένο ποσοστό της χρηματοδότησης κάθε έργου να πηγαίνει για την προβολή του έργου της ΕΕ στο ευρύ κοινό.

Τελικά, οι χίλιοι τρόποι για να μας απολύσουν **θα κοστίζουν στο δημόσιο κορβανά πολύ περισσότερο από το να κρατήσουμε τη δουλειά μας**. Μόνο που στην πρώτη περίπτωση τα χρήματα καρπώνονται «αυτοί που πρέπει», ενώ στη δεύτερη περίπτωση τα πληρωνόμαστε εμείς για να ...δουλεύουμε και να προσφέρουμε στον πολίτη –αν είναι δυνατόν!

Με ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια όμως. Η TaskForce και οι φιλικές της εταιρίες κάνουν μπίζνες με το αζημίωτο. Η κυβέρνηση προσφέρει χρήμα αντί αέρα κοπανιστού, αφού όλες αυτές οι μελέτες δεν έχουν κανένα πραγματικό νόημα –θα μας απολύσουν έτσι κι αλλιώς– ούτε θα κριθούν ποτέ για την ποιότητά τους. Οι εταιρίες που αναλαμβάνουν τα έργα έχουν ευρύ αντικείμενο ενασχόλησης και πολλούς πελάτες. Δε θα σταθούν αγνώμονες αύριο μεθαύριο αν κάτι αλλάξει, βρε αδερφέ... Πόσο μάλλον που τη διάλυση του δημοσίου, που οι ίδιες θα σχεδιάσουν, θα την ακολουθήσει η ανάθεση του έργου του σε ιδιώτες και μεγαλοεργολάβους, δηλαδή τους πελάτες τους. Διπλά κερδισμένες λέτε;

Τα ΜΜΕ που θα εισπράξουν τα χρήματα της διαφήμισης των ΕΣΠΑ, κι αυτά θα σταθούν αλληλέγγυα στο πλευρό της κυβέρνησης. Άλλωστε, το δημόσιο πολλοί μίσησαν (ειδικά από τους παραπάνω αναφερόμενους), το δημόσιο χρήμα ουδείς!

Και υπάρχει και μια άλλη λεπτομέρεια που περνά απαρατήρητη: οι εταιρίες που αναλαμβάνουν έργα «αξιολόγησης» των δομών και των Οργανισμών του δημοσίου, αποκτούν **πρόσβαση σε στοιχεία και δεδομένα** που κανονικά θα τους ήταν άγνωστα, αλλά λόγω της ιδιότητάς τους ως συμβούλων επενδύσεων, τους είναι πολύτιμα. Πληρώνουμε λοιπόν το ένα τους Τμήμα για να κάνει φύλλο φτερό έναν δημόσιου Οργανισμό, ενώ το άλλο τους Τμήμα μπορεί ταυτόχρονα να πληρώνεται για να συμβουλευεί έναν τρίτο ποια περιουσιακά στοιχεία του ελληνικού δημοσίου έχουν αξία και ποιοι δημόσιοι Οργανισμοί είναι κερδοφόροι εν όψει των ιδιωτικοποιήσεων. Business as usual...

Αξιολογηθείτε, αξιολογηθείτε, κάτι θα μείνει. Σε ποιανού την τσέπη, δεν μας είχαν πει...

Και τα καθρεφτάκια για τους ιθαγενείς

Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στους μάστορες της απάτης. Με όλους τους παραπάνω τρόπους λοιπόν, οι απολύσεις στο σωρό βαφτίζονται new public management, η **διάλυση του κοινωνικού κράτους** ονομάζεται «**σωτηρία της χώρας**», η παράδοση κάθε δημόσιου αγαθού σε συγκεκριμένους επιχειρηματίες και η αύξηση της ανεργίας ακούγεται ως «δικαιοσύνη για τους ανέργους του ιδιωτικού τομέα». Και κάπως έτσι η **εξαγγελία για free wifi**, βέβαια, είναι η μόνη είδηση από μιάμιση ώρα συνέντευξης του πρωθυπουργού.

Αυτή είναι λοιπόν η απάτη της «αξιολόγησης» του δημοσίου[3]. Το εύλογο ερώτημα που προκύπτει είναι: ήταν όλα στο δημόσιο τέλεια; Δεν έπρεπε να αλλάξουν; Προφανώς! Μόνο

που η συζήτηση αυτή ούτε μπορεί ούτε πρέπει να γίνει με μια κυβέρνηση που θέλει να διαλύσει καθετί δημόσιο, ούτε με τους επιχειρηματίες που караδοκούν να καρπωθούν τα κέρδη από τη διάλυσή του. Αυτή η **συζήτηση** πρέπει να γίνει ανάμεσα σε αυτούς που **εργάζονται στ' αλήθεια για το δημόσιο** και αυτούς που **χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του**. Ανάμεσα στους δημοσίους υπαλλήλους (τη συντριπτική τους πλειοψηφία) που γνωρίζουν πολύ καλύτερα το τι και πώς θα μπορούσε να βελτιωθεί, και τον εργαζόμενο λαό που έχει ανάγκη το δημόσιο σχολείο, το δημόσιο νοσοκομείο, τον ΟΑΕΔ, το ΙΚΑ, την Επιθεώρηση Εργασίας, τον πολιτισμό, τη Δασική Υπηρεσία. Με ποιες δομές και ποιες διαδικασίες θα μπορούσε να γίνει αυτό, το με ποιους τρόπους θα φτάσουμε σε ένα δημόσιο που θα εκπληρώνει το ρόλο της εξυπηρέτησης του δημοσίου συμφέροντος και όχι των συμφερόντων του εκάστοτε Υπουργού, είναι μια μεγάλη συζήτηση και θέλει πρωτότυπες ιδέες και συλλογικότητες. Μπορούμε να τους βρούμε τους τρόπους, και σίγουρα δεν θα κόστιζαν ούτε ένα ευρώ!

Δεν σας υποψιάζει όμως το γεγονός ότι αυτοί που σήμερα κόπτονται για την «μεταρρύθμιση» του δημοσίου, δεν έχουν ρωτήσει ποτέ ποια μεταρρύθμιση θα ήθελαν οι ίδιοι οι (πιο σκληρά από ποτέ) φορολογούμενοι πολίτες;

Κι εντάξει αυτοί που τα λένε. Εμείς που τα ακούμε, όμως, τι –άλλο– περιμένουμε για να τους ξηλώσουμε;

[1] Αυτά προέκυψαν από όσες σελίδες διέρρευσαν από τους διαδρόμους του Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης, καθώς οι «εκθέσεις αξιολόγησης» για τις οποίες τολμά να επαίρεται ο κος Μανιτάκης και στις οποίες βασίζει ο κος Μητσοτάκης την προπαγάνδα του περί «πλεονάζοντος προσωπικού», τηρούνται ως επτασφράγιστο μυστικό στο Υπουργείο και δεν τις έχει δει το φως του ήλιου. Ίσως εμφανιστούν για πρώτη φορά στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπου έχει καταφύγει η ΑΔΕΔΥ για τις αποφάσεις της διαθεσιμότητας, κι εκεί το ΥΔΜΗΔ θα κληθεί να «αποδείξει» ότι όλα αυτά έγιναν στη βάση κάποιας λογικής –όπως τουλάχιστον επιτάσσει το Σύνταγμα. Ε, λέμε και καμιά κουβέντα παραπάνω για να θυμόμαστε ότι κάποτε ζούσαμε σε μια κανονική χώρα...

[2] Τα νούμερα αυτά υπάρχουν στα Μνημόνια και τις συμφωνίες με την Τρόικα, πολύ πριν ξεκινήσουν οι «αξιολογήσεις». Αλλά και πάλι, ποιος διαβάζει τα ψιλά γράμματα...

[3] Σε αυτό το άρθρο μιλάμε μόνο για την αξιολόγηση των δομών του δημοσίου. Για να πιάσουμε τη φάμπρικα της «ατομικής αξιολόγησης» των υπαλλήλων, θα χρειαστούν άλλες τόσες λέξεις κι ίσως και να μην φτάσουν. Την επόμενη φορά...

Δέσποινα Κουτσούμπα πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων

Νοέμβριος 2013

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ -ΚΙΝΗΣΕΙΣ -ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ